

han som den Sidenius, han var, inderst inde husede Rester af en middelalderlig Klosterbroder, som nu blev mere og mere levende hos ham, saa asketisk Levevis og haardføre Vaner fik noget skjult tillokkende for ham. Til Husholderske havde hans Svigermoder skaffet ham et gammelt Tyende, der engang havde tjent i Præstegaarden, og en Dag i Oktober, mens Sommerens sidste Efterladenskaber fløj for Vinden, satte han for første Gang Foden under eget Bord.

Selve Byen — Rimalt hed den, — var en af de sædvanlige Nybyggerpladser, som hastig og derfor med et Præg af Tilfældighed danner sig omkring en Jernbanestation i en befolket Egn. Der var en Kro, en Realskole, et Apotek, nogle Købmænd og Haandværkere, derimod hverken Kirke eller Præstegaard. Et Stykke fra Stationen førtes Banen over Aaløbet ved en anselig Bro, og det var Togets hule Dundren paa denne, som Per i sin Tid havde hørt over Engene helt ude ved Kærsholm. I to Miles Omkres stillede Folk deres Ure efter den.

Paa begge Sider af denne Bro laa hans Arbejdsfelt. Det strakte sig langsmed Aaen, en Mil ad den ene, en halv Mil ad den anden Kant, og indbefattede Englodderne i Rimalt, Bøstrup og Borup Sogne. Hver Morgen kørte han ud i sin egen lille Gig for at optage Kort, udstikke Afløbslinjer, rette Raamærker o. s. v., og han kom herved efterhaanden i personlig Berøring med de fleste af Egnens Bønder. De vandt ikke hans Hjerte ved disse Underhandlinger. Taget saaledes enkeltvis gjorde de et langt mindre opløftende Indtryk paa ham, end da han hin Sommerdag saae dem i sluttede Rækker ved det store Folkemøde i Skoven. Desuden, da han manglede Forudsætninger for at kunne bedømme dem som Individuer, virkede de allesammen ens paa ham. Han saae overalt væsenlig kun Standsejendommelighederne: Pengegriskheden, det smaalige Retshaveri, den skamløse Seen paa Fingrene, alle disse uædle Egenskaber, der fremavles i snevre og afsidesliggende Samfund. Han bestyrkedes her i en Erfaring, han havde gjort allerede som Soldat. Der havde i hans Kompagni været baade Købstadshaandværkere og Bønder, særlig Vestjyder; og det havde slaaet ham, hvor frisk og virksom Medfølelsen ofte kunde